

VENT PÅ OSS-

Vent på meg, sier sneglen. Hvorfor går dere så fort.
Jeg kommer når jeg kommer, husk at jeg er våt på bena.

Langt borte i sin skog blåser gjøken i sitt horn.
Vent-vent, ho-ho, vent-vent, det er noe dere har glemt,
noe dere har glemt, noe dere har glemt.

Vent på meg, vent på meg, sier snøskavlen på fjellet.
La meg ligge litt til, jeg må smelte først.

Heihei, vent nå, vent nå, roper vinden.
Det kommer et lavtrykk til og jeg må velte en lysmast først
oppe i Valsøyfjord.

Vent på meg, far og mor, sier barnet ditt.
Jeg ser dere ikke lenger. Jeg er redd.

Vent mine venner, vent nå litt, sier gamle Jorden.
Jeg har mine tider å passe. Mange land
som skal ha sitt daglige lys.

Vent på oss, vent på oss, sier de fillete og de sultne folka.
Alt på jorden hører jo dere til.
Tenn iallfall en lampe så vi kan se hvor vi er.

Hei, dere derborte. Vent nå litt,
sier ungdommen på gatehjørnene. Hvor
blir det av jobbene? Hva gjør dere med livet
vårt? Hva er meningen med det hele?
Svar oss- før vi knuser en rute til.

Vent på oss, sier ordene. Ikke så fort, ikke så fort.
Dette skulle bli et dikt som noen skulle huske en stund.

I BRINGEBÆRTIDEN

I Bringebærtiden
kommer vepsene inn i huset,
og finner ikke ut igjen, dag etter dag
dasker de mot rutene, summe-summe-sum
til vi kan feie dem ut på sølebrettet.

Også for deg og meg
er det stengsler vi ikke kan forstå.
Vi kaster oss gang etter gang mot noe vi ikke kan se
til de feier oss ut en dag på sølebrettet.

Om ikke noen på jorderik eller i skyene
tilfeldigvis
skulle sette opp et vindu så vi kommer igjennom.

MOT STOKMARKNES

Det stamper en skute i hav tilknes
mot Stokmarknes.

Og bølgene kommer som skudd og skred,
og baugen går opp og baugen ned
mot Stokmarknes.

Det skotter en gubbe med sno om kinn
mot Svartsundtind.

Han tenker hvor mange mil han er
fra Henningsvær.

Med dunk og med dunk og med stempelstøy
går ekkoet frem under Sommarøy,
mot Stokmarknes.

En dunkende skute med last av fisk
til tønner og dunker og kremmeres disk
i Stokmarknes.

Og mennene snakker et muntert sprog,
de snakker om gjenter de hadde kjær
i Henningsvær
og Honningsvåg.

Men nu går det hjem i hav tilknes
Mot Stokmarknes.

SNUTEBILLER, STANKELBEN

Mye rart under stenene.
Dyr som minner om papirklipp,
strikkede strømper, stumper
av ståltråd eller av garn.

Som Gud satt og gjorde i ventetiden her,
for å få århundrene til å gå
-bukseknapper, hyssing og
smuler av gammelt brød.

Men fuglene fikk han til. Sangen.
Vingslagene
som fikk hjertene til å slå.

Nå sitter han og vikler stjernetåker.
Som ligner mye på sneglehus,
brennmaneter og rester av gammelt garn.

